

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 653/2019
25.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 226. став 2. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Шапоњића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 236/17 од 22.10.2018. године и Вишег суда у Врању 1Кж1 137/19 од 04.04.2019. године, у седници већа одржаној 25.06.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Шапоњића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 236/17 од 22.10.2018. године и Вишег суда у Врању 1Кж1 137/19 од 04.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 236/17 од 22.10.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 226. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 (две) године од дана правноснажности наведене пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је осуђен и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан платити у року од три месеца од дана правноснажности наведене пресуде, а у супротном је одређено да ће иста бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка, плати суду износ од 5.000,00 динара на име паушала и на име вештачења насталих пред Основним судом у Врању износ од 45.000,00 динара, а Основном јавном тужилаштву у Врању да плати на име трошкова вештачења насталих пред тим органом, износ од 12.658,23 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Врању 1Кж1 137/19 од 04.04.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Шапоњића, а пресуда Основног суда у Врању К 236/17 од 22.10.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Шапоњић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер сматра да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се не могу засновати. У вези са истакнутом повредом, као незаконит доказ бранилац означава основни налаз и мишљење од 29.04.2013. године и допунски налаз од 15.11.2015. године, судског вештака економско-финансијске струке Момчила Аритоновича, будући да је поменути вештак на главном претресу одржаном дана 04.06.2018. године, решењем судије појединца, изузет из списка предмета од даљег вештачења, те је одлучено да се на његовом основном налазу и мишљењу од 29.04.2013. године и на допунском налазу од 15.11.2015. године не може заснивати судска одлука, и истовремено је за новог вештака економско-финансијске струке одређен вештак Милан Митић. Међутим, првостепени суд је и поред тога, основни и допунски налаз и мишљење поменутог вештака, извео као доказ у доказном поступку, а коју повреду није отклонио ни другостепени суд одлучујући о жалби браниоца окривљеног.

Одредбом члана 407. став 1. ЗКП, која се сходно примењује на основу члана 495. ЗКП, будући да је реч о скраћеном кривичном поступку, прописано је да ће веће решењем одлучити да се из списка предмета издвоје и одвојено чувају: 1) записници о ранијем испитивању лица који се не могу прочитати из разлога наведених у члану 406. став 2. тог законика и 2) записници или обавештења из члана 237. став 1. и 3. тог законика. Ставом 2. наведеног члана, прописано је да је против решења из става 1. тог члана, дозвољена посебна жалба, док је ставом 3. истог члана, прописано да ће по правноснажности решења из става 2. тог члана веће поступити у складу са чланом 237. став 2. и 3. тог законика. Одредбом става 4. члана 407. ЗКП, прописано је да ако на основу изведених доказа сматра да није

било места издвајању доказа, веће може до завршетка доказног поступка опозвати решење из става 1. тог члана против ког није изјављена жалба и одлучити да се издвојени доказ изведе.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да је решењем поступајућег судије појединца, на записнику о главном претресу одржаном дана 04.06.2018. године, прихваћен предлог браниоца окривљеног да се из списка предмета изузме од даљег вештачења вештак Момчило Аритонових, те да је одлучено да се на основном налазу и мишљењу од 29.04.2013. године и допунском налазу од 15.11.2015. године, поменутог вештака, не може заснивати судска одлука, а истовремено је одређено да се за вештака економскофинансијске струке одређује вештак Милан Митић из ... .

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, основни налаз и мишљење судског вештака економско- финансијске струке Момчила Аритоновиха од 29.04.2013. године, као и допунски налаз од 15.11.2015. године, нису могли бити коришћени као докази у доказном поступку, будући да су решењем суда исти издвојени из списка предмета на основу члана 407. став 1. тачка 2) ЗКП, а да до завршетка доказног поступка суд није опозвао предметно решење сходно члану 407. став 4. ЗКП, нити је у вези тога одлучио да се издвојени доказ изведе.

Међутим, по налажењу овог суда, с обзиром на друге изведене доказе, очигледно је да би и без овог доказа била донесена иста пресуда (искази испитаних сведока ББ, ВВ, ГГ, као и бројна писана документација и то оверени потпис овлашћених лица за заступање, картон депонованих потписа, фотокопија извода текућих рачуна, уговор о асигнацији са изводима текућих рачуна, изводи из аналитичких картица конта, записници о извршеној контроли, решења о утрђивању обавеза, записници о извршеној теренској контроли, увид у табеларни приказ исплате зарада за период од 16.04.2010. до 18.01.2011. године, увид у фотокопије картица аналитичких конта главне књиге СЗП „ДД“ од 01.01.2010. године до 31.12.2010. године, бројни предметни рачуни и отпремнице и др., као и на основу основног налаза и мишљења судског вештака економско- финансијске струке Милана Митића од 11.10.2013. године и допунског налаза овог вештака од 15.10.2014. године) – то у конкретном случају по оцени овог суда, није дошло до битне повреде одредаба кривичног поступка у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је нужно укидање правноснажних пресуда.

Имајући у виду наведено, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости износи сопствену анализу и оцену налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Милана Митића, и с тим у вези закључује да би се окривљеном могло ставити на терет, искључиво износ исплаћених зарада за месец мај 2010. године, а што не прелази износ од 1.500,00 динара, због чега бранилац сматра да је суд погрешно применио закон, будући да се у радњама

окривљеног према наводима захтева, стичу елементи кривичног дела неплаћање пореза по одбитку из члана 226. став 1. КЗ, за које је наступила застарелост кривичног гоњења, па бранилац сматра да је тиме у конкретном случају учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а с тим у вези и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд се није упуштао у оцену ових навода захтева, имајући у виду да иако бранилац формално означава повреде закона из члана 439. тачка 2) и 438. став 1. тачка 1) ЗКП, исти суштински оспорава оцену изведених доказа и на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања износи закључак у погледу правне квалификације кривичног дела и застарелости кривичног гоњења - а погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, не представља законски разлог због кога окривљени преко браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, може поднети овај ванредни правни лек.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић